

пѣсѣченъ хълмъ, следъ това се спуща въ долината между хълмоветѣ, и всички останали безропотно вървятъ по стѣпкитѣ му, защото знаятъ, че опитниятъ водачъ върши това съ разумъ и умение. Какъ бавно тече времето и колко еднообразно е наоколо! Навредъ горещъ пѣсѣкъ, никакво дърво, подъ сѣнката на което да може да си отдѣхне човѣкъ, никакво изворче, толкова необходимо за оталожване на жаждата, която вече измъчва хората. Въ мѣховетѣ водата е почти вече гореща, но тя се пести и пази повече отъ зеницата на окото, защото не се знае, колко време ще трае пѣтуването въ безводната пустиня. И хора и животни почватъ да изнемогватъ отъ умора. Необходима е почивка. Слънцето се е изкачило високо, непоносима жегата настѣпва, а пѣсѣкътъ се нажежава до толкова, че не е мислимо да се гази повече въ него. Минаватъ нѣколко часа въ почивка. Слънцето вече отива на залѣзъ. Въ въздуха почва да се усѣща приятна прохлада. Сега настѣпва най-приятното време за пѣтуване. Керванътъ е вече готовъ да продължи пѣтя си.

Не е беда, че скоро ще настѣпи нощта. Водачътъ умѣе по звездитѣ да налучква безпогрѣшно пѣтя. Нуждно е само камилитѣ и хората да вървятъ близу единъ до другъ, за да не се отклони нѣкой и заблуди въ крива посока, иначе той е обреченъ на загиване. Походътъ трае още нѣколко часа, докато най-после водачътъ спира и заповѣдва втора нощна почивка. А колко противоположна на деня е тукъ нощта. Тя е студена, и всѣки трѣбва да се увие добре въ дебело одеяло, иначе може да помръзне.

Щомъ се съмне, керванътъ отново трѣгва на пѣтъ. Сжщитѣ мжки при пѣтуването, което трае редъ дни. Все сжщата еднообразна картина наоколо всѣки день: безоблачно